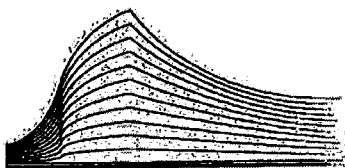

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2018/314
Datum van uitspraak
1 februari 2018
Rolnummer
2017/AB/345

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001039176-0001-0012-01-01-1

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw B werd vanaf 1 augustus 2009 arbeidsongeschikt erkend door de adviserend geneesheer van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten. Volgens de aangifte gebeurde de erkenning op basis van de diagnose van depressie, hyperventilatie en lactose intolerantie.

Aan deze arbeidsongeschiktheid werd oorspronkelijk een einde gesteld op 17 maart 2010 door de adviserend geneesheer, maar op basis van aanvullende verslagen van de behandelend psychiater werd de verplichting tot werkhervatting ingetrokken. Mevrouw B werd daarna als invalide erkend vanaf 1 augustus 2010 en dit tot 8 november 2015.

Intussen was zij wel op 1 januari 2013 gemuteerd naar het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten, waarbij de adviserend geneesheer de arbeidsongeschiktheid verder erkende.

2.

Bij beslissing van 26 oktober 2015 heeft de adviserend geneesheer van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten een einde gesteld aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid vanaf 9 november 2015. Volgens de beslissing was mevrouw B niet langer arbeidsongeschikt en was er een *"terugkeer naar voorafbestaande toestand"*. Met de hand werd daaraan toegevoegd: *"Zich wenden tot de FOD"*.

Bij verzoekschrift van 22 december 2015 heeft mevrouw B beroep aangetekend bij de arbeidsrechtbank te Leuven.

Op 21 januari 2016 werd een bijkomende beslissing betekend aan mevrouw B waarbij zij in kennis gesteld werd van de schorsing van haar uitkeringen voor de periode van 1 september 2015 tot en met 8 november 2015 omdat zij nagelaten had gevraagde medische attesten voor te leggen.

Bij verzoekschrift van 12 april 2016 heeft mevrouw B eveneens beroep aangetekend tegen deze beslissing.

3.

Bij vonnis van 7 maart 2017, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 14 maart 2017, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de beide betwistingen samengevoegd, doch mevrouw B afgewezen van haar vordering.

Bij verzoekschrift van 14 april 2017 heeft mevrouw B hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is ingesteld in overeenstemming met de wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De eerste rechter oordeelde dat mevrouw B₁ niet aantoonde dat zij ooit een verdienvermogen heeft gehad. Hij verwees daarbij naar het feit dat mevrouw B₁, nadat zij afgestudeerd was in 2003, in feite maar 5 weken bij één werkgever en 3 weken bij een andere werkgever gewerkt had. De eerste rechter spreekt zich niet expliciet uit over de schorsing van de uitkeringen voor de periode van 1 september 2015 tot 8 november 2015.

2.

Mevrouw B₁ is van oordeel dat zij wel degelijk over een verdienvermogen beschikt heeft voorafgaande aan haar erkenning in de ziekteverzekering. Zij verwijst daarbij naar een attest van haar huisarts, naar haar tewerkstellingen, naar de opleidingen die zij gevolgd heeft bij de VDAB en naar haar studies die zij tot een goed einde bracht.

Het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis.

3.

Overeenkomstig artikel 100, § 1, al. 1, van het Koninklijk Besluit van 14 juli 1994 houdende coördinatie van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen wordt als arbeidsongeschikt erkend de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon van dezelfde stand en met dezelfde opleiding kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door de betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Overeenkomstig al. 2 van dezelfde bepaling wordt de vermindering van het vermogen tot verdienen tijdens de eerste zes maanden van de arbeidsongeschiktheid gewaardeerd ten aanzien van het gewone beroep van de betrokkene, in zoverre de oorzakelijke aandoening voor een gunstig verloop of voor een genezing vatbaar is binnen een tamelijk korte tijdspanne.

Uit voormelde bepaling blijkt dat om arbeidsongeschikt erkend te worden in de zin van de voormelde bepaling, aan drie voorwaarden moet voldaan worden: (1) de betrokkene moet alle werkzaamheid stopgezet hebben (2) hij dient een vermindering van zijn vermogen tot verdienen ondergaan te hebben tot $1/3^o$ of minder dan $1/3^o$ (3) deze vermindering dient het rechtstreeks gevolg te zijn van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen.

Geen betwisting bestaat over het feit dat mevrouw Bi haar werkzaamheid heeft stopgezet en dat zij letsels vertoond heeft die haar verdienvermogen, althans voor bepaalde periodes, aantasten in de zin van de wet. Zij werd immers gedurende 6 jaar erkend in ziekteverzekering.

4.

De vraag is alleen of deze aantasting van het verdienvermogen *“het directe gevolg is van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen”*.

De laatst geciteerde zin werd in de wet van 9 augustus 1963 op de ziekte- en invaliditeitsverzekering (thans de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994) ingelast door het volmachtsbesluit nr. 22 van 23 maart 1982. Zoals uiteengezet in de studie van L. VERBRUGGEN, adviseur bij het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Overzicht van rechtspraak in verband met de vooraf bestaande toestand - artikel 100, § 1, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, Informatieblad RIZIV 1998, p.557) gebeurde deze aanpassing n.a.v. van een cassatiearrest van 26 maart 1979 (Arr. Cass. 1978-1979, p.875) waarin overwogen werd dat de tekst van artikel 56 van de wet van 9 augustus 1963, zoals die toen bestond, geen onderscheid maakte naargelang van de oorzaak van de bedoelde letsels of functionele stoornissen, noch naargelang de vorige gezondheidstoestand.

In het verslag aan de Koning, dat het Koninklijk Besluit van 23 maart 1982 voorafgaat, wordt aangegeven dat de voorgestelde wijziging beoogt een einde te stellen aan de bestaande anomalie waardoor sommige rechthebbenden, wiens vermogen tot verdienen al in belangrijke mate verminderd was bij de aanvang van hun tewerkstelling en wiens arbeidsonderbreking niet het gevolg is van het verslechteren van een gezondheidstoestand, ingevolge een letterlijke interpretatie van artikel 56 als arbeidsongeschikt erkend konden worden.

In de geciteerde studie van L. VERBRUGGEN uit 1998 worden een aantal situaties opgesomd waarbij toepassing gemaakt werd van deze nieuwe bepaling. Verwezen wordt naar de situatie van verzekerden met een aangeboren aandoening, die nooit een beroepsactiviteit hebben uitgeoefend, naar de verzekerden die slechts hebben gewerkt in een beschermde omgeving en naar verzekerden wiens gebrekkige gezondheidstoestand reeds bestond op het ogenblik van hun ‘statuutwijziging’ (bedoeld wordt de overgang van het stelsel van zelfstandigen naar dat van de werknemer).

Uit de tekst van de wet vloeit volgens het hof alleen voort dat bij de erkenning van de staat van arbeidsongeschiktheid dient onderzocht te worden of er sprake is van een onderbreking van de arbeid als onmiddellijk gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen, waardoor een bestaande arbeidsgeschiktheid verloren gaat. Een erkenning in ziekteverzekering kan bovendien steunen op een verergering van een vroegere toestand, die daarvoor nog niet leidde tot een vermindering van het verdienvermogen tot minder dan 1/3^e. De arbeidsongeschiktheid dient in dat geval beoordeeld te worden aan de hand van het geheel van de medische situatie en niet enkel in functie van de verergering van die situatie (cfr. Cass. 1.10.1990, J.T.T. 1990, 465). M.a.w. zelfs indien mevrouw B in de jaren voor haar intrede in de ziekteverzekering reeds voor bvb. 50% arbeidsongeschikt was, belet zulks niet dat zij ingevolge een verergering van die toestand erkend kon worden in de ziekteverzekering

5.

In het verslag dat hij opgesteld heeft voor de arbeidsrechtbank (verslag van 12 april 2016) motiveert de adviserend geneesheer zijn beslissing als volgt:

“Huidige ziektegeschiedenis.

Mevrouw B werd arbeidsongeschikt omwille van depressiviteit, hyperventilatie en lactose intolerantie.

Mutatie vanuit andere mutualiteit waar ze een verplichte werkhervatting opgelegd kreeg op 17 maart 2010 omwille van een voorafbestaande toestand.

”

Bespreking

Gezien de beslissing “nooit vermogen gehad” in het verleden en het feit dat nooit werd weerlegd door een vonnis van de arbeidsrechtbank, kunnen wij geen verdere periode van arbeidsongeschiktheid erkennen indien niet aangetoond is dat de verzekerde ondertussen toch een verdienvermogen zou bewezen hebben, wat hier niet het geval schijnt te zijn. Het is wat misgelopen gezien zij van mutualiteit veranderde en er onvoldoende gegevens waren waardoor zij toch erkend werd als arbeidsongeschikt”.

6.

In het kader van de instructie voor het hof werden de volledige medische dossiers neergelegd van de Landsbond van Christelijke Mutualiteiten, het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten en het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering.

Er is blijkbaar maar één welgering van erkenning geweest, nl. op 17 maart 2010. Deze stopzetting werd verantwoord met de verwijzing naar het feit dat de stopzetting van de werkzaamheden niet langer het gevolg was van het intreden of verergering van letsels of functionele stoornissen en dat deze letsels niet langer meer een vermindering van het verdienvermogen van 2/3 met zich meebrachten. In deze beslissing is geen verwijzing naar een voorafbestaande toestand, die inhield dat mevrouw B nooit had mogen erkend worden in de ziekteverzekering.

Uit het schrijven van de Landsbond van 14 september 2017 (stuk 18 dossier van het hof) blijkt dat de opgelegde werkhervatting op 17 maart 2010 ingetrokken werd door de adviserend geneesheer op basis van bijkomende medische stukken die mevrouw B voorlegde.

Integendeel blijkt dat zowel de adviserend geneesheer van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten als die van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten aan de Geneeskundige Raad voor de Invaliditeit van het Riziv steeds (tot november 2015) een verlenging van de erkenning voorgesteld hebben, zonder ooit gewag te maken van een voorafbestaande toestand.¹

Uit deze elementen lijkt naar voor te komen dat de beslissing dat er een voorafbestaande toestand was wel degelijk uitgaat van de adviserend geneesheer van het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten en dat de erkenning door het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten niet steunde op iets wat misgelopen was bij de mutatie van mevrouw B naar dit verbond.

7.

Wanneer een verzekerde gedurende 6 jaar erkend geworden is in de ziekteverzekering ligt de bewijslast dat deze in feite nooit een verdienvermogen beschikt heeft bij de instantie die op die basis een einde stelt aan de erkenning. Er kan immer van de verzekerde niet verwacht worden dat hij na zoveel jaar erkenning gaat bewijzen dat hij voordien wel arbeidsgeschikt was. Een dergelijk bewijs ligt niet voor en de voorafbestaande toestand (die geen deelname aan de arbeidsmarkt toeliet) wordt tegengesproken door de huisarts. Er waren wel medische problemen, maar deze maakten mevrouw B niet ongeschikt voor de arbeidsmarkt. Ten onrechte verwijst het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten ook naar het feit dat een aanvraag werd ingediend bij de FOD Sociale Zekerheid, Dienst Personen met een handicap. Uit de informatie verzameld door het Openbaar Ministerie blijkt dat de aanvraag die mevrouw B indiende (ongetwijfeld op basis van de vermeldingen in de beslissing van de adviserend geneesheer) niet geleid heeft tot een erkenning wat de aanwezigheid van een voorafbestaande toestand tegenspreekt.

8.

Uit de loutere vaststelling dat mevrouw B slechts zeer beperkte periodes gewerkt heeft, kan niet als dusdanig met zekerheid afgeleid worden dat zij in feite nooit over een arbeidsgeschiktheid beschikt heeft. Er zijn, zoals gezegd, geen medische documenten die wijzen op een arbeidsongeschiktheid op het ogenblik van het aanvragen van de werkloosheidsuitkeringen in 1994. De Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, die mevrouw B gedurende geruime tijd gevolgd heeft met verschillende opleidingsprojecten en een

¹ Uit het door het Riziv medegedeelde dossier blijkt niet dat mevrouw B ooit effectief onderzocht werd door de Geneeskundige Raad voor de Invaliditeit. De erkenningen gebeurden blijkbaar steeds op basis van de verslagen van de adviserende geneesheren.

GTB begeleiding, heeft nooit toepassing gemaakt van artikel 60 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 dat voorziet dat geen werkloosheidsuitkeringen verschuldigd zijn aan de werknemer die als arbeidsongeschikt moet beschouwd worden in de zin van de gecoördineerde wetten op de ziekteverzekering.

9.

Er kan aldus niet gesteld worden dat mevrouw B geen aanspraak kan maken op uitkeringen op basis van een "voorafbestaande toestand".

Dan blijft natuurlijk wel de vraag of mevrouw B op datum van de bestreden beslissing effectief nog meer dan 66% arbeidsongeschikt was. Mevrouw B legt verschillende attesten voor van haar behandelend psychiater die oordeelt dat de depressie, die aan de oorsprong lag van de oorspronkelijke erkenning, nog steeds aanwezig is en dat er nog een volledige arbeidsongeschiktheid is. Er is natuurlijk wel de afwijzende beslissing van de Dienst Personen met een Handicap die geen 66% arbeidsongeschiktheid erkent. De medegedeelde beslissing laat echter niet toe te verifiëren waarop deze beslissing zich steunt. Bovendien zijn de criteria van erkenning in beide wetgevingen niet volledig gelijklopend.

Het is dan ook noodzakelijk, vooraleer een uitspraak te doen ten gronde, een deskundigenonderzoek te bevelen.

10.

In graad van hoger beroep wordt door partijen niet besloten over het onderdeel van de vordering dat betrekking heeft op de schorsing van het recht op uitkeringen in de periode van 1 september 2015 tot 8 november 2015. In het dossier bevinden zich ook onvoldoende gegevens om daarover uitspraak te doen. Het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten vermeldt wanneer aan mevrouw B documenten werden opgevraagd die niet werden bezorgd en over welke documenten het ging. Het is voor het Hof ook niet duidelijk of de uitkeringen in de betwiste periode al dan niet betaald werden (de beslissing kwam pas 2 maanden na het einde van de erkenning).

Het is noodzakelijk dat, wanneer de zaak terug komt na deskundige verslag, partijen daarover verder besluiten.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend mondeling advies van mevrouw N. Van den Brande, waarnemend advocaat- generaal, waarop geen replieken.

Verklaart de hoger beroep ontvankelijk,

Alvorens uitspraak te doen over de gegrondheid ervan, stelt aan als deskundige: dr. LEROY Bart, psychiater te 1860 Meise, Sint-Elooiweg 55.

B. De eventuele weigering van de opdracht en de inwerkingstelling van het deskundig onderzoek.

Te rekenen vanaf de kennisgeving van het arrest door de griffie beschikt de deskundige over een termijn van acht dagen om:

- op gemotiveerde wijze de hem toevertrouwde opdracht te weigeren, wanneer hij zulks wenst;
- de plaats, de dag en het uur van de aanvang van zijn werkzaamheden mede te delen.

De deskundige zal de partijen verwittigen per aangetekende brief, en de rechter en de raadslieden bij gewone brief.

C. Het verdere verloop van het deskundig onderzoek.

De partijen overhandigen ten minste acht dagen voor de installatievergadering en, bij gebreke daarvan, bij de aanvang van de werkzaamheden, een geïnventariseerd dossier met alle relevante stukken aan de deskundige. Zij zullen aan de deskundige eveneens de namen van de juridische en medische raadslieden, die hen bijstaan, bekend maken.

Tenzij hij daarvan uitdrukkelijk wordt vrijgesteld, zal de deskundige, met het oog op de verdere werkzaamheden van het deskundig onderzoek, de partijen oproepen bij aangetekend schrijven, en de raadslieden en de rechter bij gewone brief.

Na afloop van zijn werkzaamheden stuurt de deskundige zijn bevindingen, waarbij hij reeds een voorlopig advies voegt, ter lezing aan de rechter, aan de partijen en aan hun raadslieden. De partijen beschikken over een termijn van één maand na de mededeling van dit verslag om hun opmerkingen op dit verslag mede te delen. Wanneer hij dit wenselijk acht kan de deskundige echter een andere redelijke termijn vaststellen, waarbinnen de partijen hun opmerkingen dienen mede te delen.

De deskundige zal geen rekening houden met de opmerkingen die hij ontvangt buiten de termijn, die aan de partijen gegeven werd om hun opmerkingen te formuleren.

Het eindverslag zal gedateerd zijn en melding maken van de aanwezigheid van de partijen bij de werkzaamheden en van hun mondelinge verklaringen en verzoeken.

Het eindverslag zal verder een overzicht bevatten van de nota's en documenten die door de partijen overhandigd zijn.

Het eindverslag dient door de deskundige op straffe van nietigheid ondertekend te zijn.

De handtekening van de deskundige zal, op straffe van nietigheid, voorafgegaan moeten worden door de volgende eed:

"Ik zweer dat ik mijn opdracht in eer en geweten, nauwgezet en eerlijk vervuld heb".

De minuut van het eindverslag, de stukken en de nota's van de partijen en de gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon van de deskundige worden ter griffie van het arbeidshof neergelegd.

Op de dag van de neerlegging van het verslag zendt de deskundige een afschrift van het verslag en van de gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon, aan de partijen per aangetekend schrijven, en aan hun raadslieden bij gewone brief.

D. De termijn voor neerlegging van het verslag en de eventuele verlenging.

Het eindverslag moet neergelegd worden binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van het arrest.

Enkel de rechter kan de termijn voor het neerleggen van het verslag verlengen.

Indien de deskundige zijn verslag niet kan neerleggen binnen de vastgestelde termijn, dan zal hij bij gemotiveerd schrijven aan het hof om een verlenging van de termijn dienen te verzoeken.

Indien de neerlegging van het verslag niet binnen de vastgestelde termijn kan gebeuren, dan zal de deskundige, om de zes maanden, een tussentijds verslag over de vooruitgang van zijn werkzaamheden meedelen aan de rechter, de partijen en hun raadslieden.

E. De kosten en het ereloon van de deskundige.

Samen met het eindverslag zal de deskundige zijn staat van kosten en ereloon neerleggen overeenkomstig de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 14 november 2003 (Belgisch Staatsblad, 28 november 2003), meer bepaald art. 1, al. 1,

De staat van de kosten en het ereloon van de deskundige en van de door hem geconsulteerde specialisten zal, voor ieder onderzoek, de datum vermelden, en desgevallend, het nummer van de nomenclatuur van de prestaties van geneeskundige verzorging dat overeenstemt met de uitgevoerde prestatie.

De gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon van de specialisten, die door de deskundige geraadpleegd werden, zal toegevoegd worden aan het eindverslag en de deskundige zal het bedrag ervan opnemen in zijn globale staat.

Indien de partijen niet binnen dertig dagen na de neerlegging ter griffie van de gedetailleerde staat aan de rechter hebben meegedeeld dat zij het bedrag van het ereloon en de kosten die door de deskundige worden aangerekend, betwisten, wordt dat bedrag door de rechter begroot onderaan op de minuut van de staat en wordt daarvan een bevel tot tenuitvoerlegging gegeven overeenkomstig het akkoord dat de partijen gesloten hebben of tegen de partij of partijen, zoals bepaald voor de consignatie van het voorschot

De kosten zullen begroot worden in het eindarrest als gerechtskosten.

F. Diverse

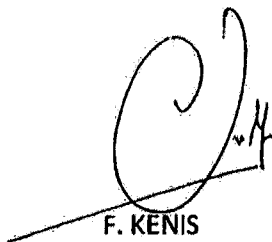

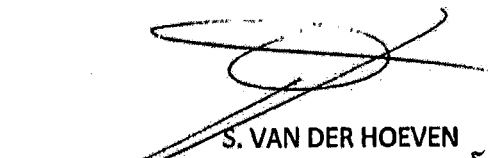
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

F. KENIS,
I. VAN DAMME,
J.-P. VAN CONINGSLOO,
bijgestaan door :
S. VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

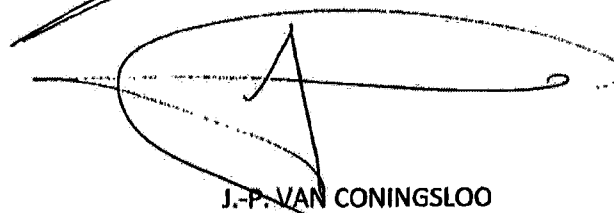
F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

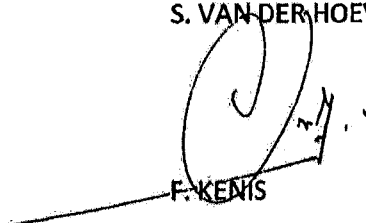
I. VAN DAMME

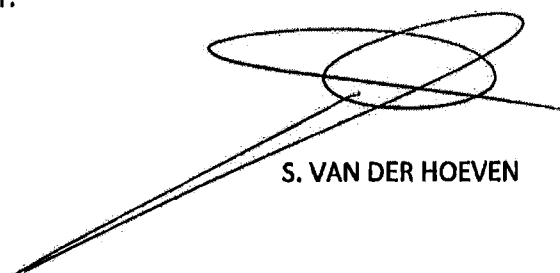
J.-P. VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 1 februari 2018 door:

F. KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

F. KENIS

S. VAN DER HOEVEN

